

har sin gode Betydning, og at det ikke taber sin Vægt derved, at der ikke i Adressen, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgkreds (C. W. Rimestad) ønskede, er udtalt Noget om Tillid eller Mistillid til Regjeringen. Det forekommer mig, at hvis det er Regjeringens faste Villie at gaae i den Retning, som er antydet i Adressen, og som jeg troer i Overeensstemmelse med Nationens store Fleerhed, saa kan en saadan Udtalelse kun være Regjeringen behagelig, den kan kun være en Støtte for Regjeringen under de vanskelige Forhold saavel overfor Indland som overfor Udland; men har Regjeringen ikke denne faste Villie, saa troer jeg, at man ikke kan Andet end være tilfreds med, at man har benyttet Keiligheden til at fremkomme med denne Udtalelse itide. Men det vilde, for at jeg skal slutte med Noget, som i alt Fald er min personlige Overbeviisning, være lidet rigtigt, — ja, jeg kunde fristes til at sige lidet passende —, om vi i dette Dieblif i en Adresse til Hs. Majestæt Kongen vilde udtale enten Tillid eller Mistillid til den nuværende Regjering. Det forekommer mig, at de naturlige Forudsætninger for en saadan Udtalelse, hvad enten den gik i den ene eller den anden Retning, vilde mangle. Men netop under disse Omstændigheder synes det mig, at der er dobbelt Grund til at udtale det, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) fremhævede som det, der var det Egentlige, det Væsentlige i Adressens politiske Deel, næst efter de Lykønsninger, som det er naturligt, at man udtaler ligeoverfor sin nye Konge. Og denne Udtalelse er ikke, saa forekommer det mig, bleven overflødiggjort ved, hvad der foreligger fra Regjeringens Side. Vi vide, — det er gjentaget idag af Præsidenten for Hs. Majestæt Kongens Cabinet — at den nuværende Regjering anseer det for rigtigt og klogt at tage sit Standpunkt i de saakaldte Aftaler af 1851 og 1852. Vi vide jo alle, hvad det vil sige, og det staaer for mig, som om der er alle mulige Udfigter til, at Forholdene vilde udvikle sig saaledes, at man væsentligt kommer til at operere paa den Basis, som derved er givet. For mig stiller det sig som sandsynligt, at man igjen vil komme ind paa Forhandlinger om en Heelstat o. desl., men under

disse Omstændigheder forekommer det mig særdeles heldigt, at det danske Rigets Selvstændighed skarpt udhæves. Det er udtalt af den høitærede Konseilspræsident, vel ikke her, hvor hans Udtalelser ikke have været saa klare, men et andet Sted, om ikke udtrykkeligt, saa dog i alt Fald indirekte, at han ikke nogensinde vilde kunne gaae ind paa en Ordning, hvorved der fremkom et Slesvigholsteen. Det er sagt af ham, at han ikke nogensinde vilde gaae ind paa en Ordning, hvorved Slesvig blev stillet som et selvstændigt Land i det danske Monarkie, og endelig, at han ikke vilde kunne gaae ind paa en Ordning, hvorved Slesvig — eller Sønderjylland blev deelt. Disse Udtalelser ere hørte med en stor Tilfredshed, men det, som her i Adressen er udtalt om Hævdelsen af det danske Rigets Selvstændighed, er efter min Overbeviisning ikke derved overflødiggjort; thi der kan tænkes andre Maader, hvorpaa man kan ordne Forholdet mellem Landsdelene saaledes, at det danske Rigets Ret og Selvstændighed udsættes for Fare. Derfor forekommer det mig, at det ikke er rigtigt i dette Dieblif at udtale Tillid eller Mistillid, men at man derimod maa lægge Vægten paa det, som i dette Dieblif er Hovedtingen.

S. Jørgensen: Seg maa bede om Undskyldning, fordi jeg nu tager Ordet, men det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg har at gjøre, og den er foranlediget ved nogle Ord af den høitærede Konseilspræsident; han sagde nemlig, at en Deel af Thingets Medlemmer snart vilde være samlede her i Salen i en anden Forsamling. Jeg har, af hvad der er fremkommet baade her og paa andre Steder, faaet den Mening ud, at der skulde foregaae Valg til Rigsraadet, at Folkethinget i den Tid skulde udsættes, at Rigsraadet skulde samles, og at adskillige af de nærværende Medlemmer af Rigsdagen igjen skulde komme tilstede her som Medlemmer af Rigsraadet. Seg vil i Anledning heraf gjøre en Bemærkning; det er ikke med Hyst, at jeg gjør den, men jeg føler mig forpligtet til at fremsætte den. Troer man ikke, at det kunde hænde sig, naar man gik denne Vej, at Rigsdagen kunde blive udfat, ikke alene for ikke at komme sammen til den Tid, som maatte blive